

Poulsgaard (FP):

Jeg kan love hr. Waldorff, at hvis VS nogen sinde får magt i dette land, er jeg den første, der er rejst til udlandet – hvis jeg får lov til at rejse – det kan jeg love, men at det sker, er der ikke så stor risiko for. Der er faktisk ret så mange, der er enige med mig, og det er jo ikke så få, jeg snakker om; i tusindvis af tilfælde ud over det ganske land får både far og mor deres løn fra det offentlige. De har intet at lave, de får løn fra samfundet. Det er ikke deres skyld, men fordi vi har haft en forkert regering i dette land, at de ikke har noget at lave. De afleverer imidlertid deres børn kl. 8.30 til nabokonen, som så også skal have løn af det offentlige. Vi er nogle stykker, der synes, at de penge, vi bruger dér, kunne være brugt bedre. Det må hr. Waldorff have mig undskyldt.

Knud Lind (FP):

Jeg skal blot meddele VS, at jeg ikke vil rejse, jeg bliver her til den bitre ende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om børns rettigheder og sikkerhed.

[Af Waldorff (VS) m.fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 4. Fremsat 19/1 82).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Justitsministeren (Ole Espersen):**

De forskellige elementer i forslaget peger imod flere forskellige ministerier: socialministeriet, undervisningsministeriet, indenrigsministeriet og justitsministeriet. Af praktiske grunde skal jeg under ét redegøre for regeringens holdning til forslaget, men det må naturligvis blive relativt kortfattet.

Når det drejer sig om børns forhold til forældrene og deres indflydelse på afgørelser om deres personlige forhold, så anfører forslagsstillerne i de almindelige bemærkninger, at børn er retsløse, og giver i øvrigt en beskrivelse af den gældende retstilstand. Jeg må sige, at jeg finder redegørelsen meget forregnet, for at sige det mildt.

Med hensyn til beslutningsforslagets punkt 2 og 5 om ophævelse af den såkaldte revselsesret og om børns ret til at blive hørt forud for afgørelser om deres personlige forhold skal jeg henvise til, at justitsministeriet i juni 1981 nedsatte en arbejdsgruppe vedrørende forældremyndighed m. v. med den opgave at udarbejde udkast til et lovforslag om ændring af myndighedslovens regler om forældremyndighed, herunder altså også indholdet af forældremyndigheden, og reglerne om behandling af forældremyndighedssager. Disse spørgsmål indgår altså i kommissoriet for arbejdsgruppen, der bl.a. skal arbejde på grundlag af børnekommissionens betænkning og på grundlag af ægteskabsudvalgets relevante udtalelser. Når arbejdsgruppens beretning foreligger, vil ministeriet tage nærmere stilling til spørgsmålet om ændring af den gældende lovgivning.

Hvad angår spørgsmålet om at iværksætte en oplysningskampagne om skadevirkningerne ved voldsanvendelse som led i børneopdragelse, vil jeg gerne fremhæve, at regeringen for så vidt er enig med forslagsstillerne i, at det er værdifuldt med et udbredt kendskab til skadevirkningerne ved voldsanvendelse, men vi mener ikke, at der er tilstrækkeligt grundlag for nu, hvor revselsesretten altså er til behandling i et udvalg, at tage stilling til en oplysningskampagne herom.

Når det drejer sig om forslaget om etablering af krisecentre og beredskabsfamilier for børn i kritiske familiemæssige situationer, kan jeg oplyse, at jeg fra socialministeriet er bekendt med, at der rundt om i kommuner og amtskommuner er bestræbelser i gang for at finde alternative løsningsmuligheder for sociale problemer ikke mindst hos småbørns-